

நான் கன்னத்ததைத் தடவிப் பார்த்தேன்.

‘ஏன் வலிக்கவில்லை?’

‘என்கிட்ட வண்டை’ என்பது போல் அவள் என்னை மூறதைத் தபி நகர்ந்தாள். நல்ல காலம் கன்னத்தில் அறையவில்லை. அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வை கன்னத்தில் அறைந்தது போல இருந்தாலும் ஏனோ எனக்கு அது வலிக்காத ஒருவித சுகத்ததைத் தந்தது.

நான் என்னை மறந்து அவளைப் பார்த்தபடியே நின்றதை அவள் கவனித்திருக்க வண்டை. அதனால்தான் இந்த மூறப்போ என்று நினைத்தேன். நாகரிகம் கருதி நான் அவளை அப்படி வைத்தகண் வாங்காது ஓரேடியாகப் பார்த்திருக்கக் கூடாது என என்னை நானே சமாதானப் படுத்திக் கொண்டேன். ஆனாலும் என்ன செய்வது, பொம்மைகளுக்கு நடுவே பொம்மைபோல நின்ற, பிரமிக்கத்தக்க அவளது அழகுதான் என்னை அப்படி வெறித்துப் பார்க்க வைத்தது.

உள்ளக கணக்குப் பரிசோதனைக்காக நாங்கள் அந்த நிறுவனத்திற்கு அடிக் கபி செல்வதுண்டு. எங்களாக காகத் தனியாக ஒரு தடும்பறையை அவர்கள் ஒதுக்கித் தந்திருந்தார்கள். ஆட்களை தயாரிக் கும் நிறுவனம் என்பதால் முன்பக்கத்தில் கண்ணாடியன்னல்கள் ஓரமாக அழகான ஆட்களை அணிந்த அலங்காரப் பொம்மைகளை வைத்திருந்தார்கள்.

அந்தப் பொம்மைகளுக்கு நடுவதோன், ஆடமை மாற்றிக் கொண்டிருந்த அவள் தற்செயலாக எனது கண்ணில் படலாள். புதியவளாக இருக்கலாம், அவளும் ஒரு அழகிய பொம்மைபோலக் கண்ணாடியன்னலுக்கு வெளியே எதையோ பார்த்துக் கொண்டு நின்றதால், மூதலில் நான் அதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. அவள் அசைந்த போதுதான் அவள் நிஜம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். புதிதாக அவர்கள் அறிமுகப் படுத்தும் ஆட்களை இப்படித்தான் அடிக் கபி பொம்மைகளுக்கு மாற்றிக் காட்சிக் கு வைப்பார்கள். அன்று அதைத்தான் அவள் செய்து கொண்டிருந்தாள், அதாவது அலங்காரப் பொம்மைகளுக்கு ஆடமை மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது அழகை நான் ரசித்தேன். இவ்வளவு கொள்ளை அழகை எங்கிருந்து இவள் பெற்றாள்? சொற்பநேரம் பார்த்த அவளது அசைவுகள் ஓவ்வொன்றும் எனது மனத்திரையில் பதிந்து என் உணர்வுகளைத் துண்டி எனக்குள் என்னவோ செய்தது. அன்று மதியம் உணவுருந்திய பின் ஓய்வெடுக்கும் அறையில் நாங்கள் சற்று நேரம் கரம் விளையாடினோம். தண்ணீர் எடுப்பதற்குத் தற்செயலாக உள்ளே வந்தவள், அருகே வந்து எங்கள் ஆட்டத்தைப் பார்த்து ரசித்தாள்.

‘ஹாய். ஐயாம் தீ பா’ என்று ஆங்கிலத்தில் தன்னை அறிமுகம் செய்தவள், ‘நானும் உங்களோடு விளையாட்டில் பங்குபற்றலாமா?’ என்று கேட்டாள்.

‘காலக் காலியோசை உனது குரலினிமையே !’ சட்டென்று பாரதியின் கவிதை வரிகள் குருகம் வந்தது. இவனுடைய நடையுடைய பாவனையைப் பார்த்தபோது பாரதியின் புதுமைப் பண்ணாக இவளும் இருப்பாளா என்று எண்ணத்தோன்றியது.

ஆட்டம் நிறைவு பெற்றிருந்ததால் எனக்கு எதிரே இருந்தவள் எழுந்த சுவல், அந்த இடத்தில் அமர்ந்து உனது சகாவாக அவளும் ஆடினாள். கரம்போட்டில் அவளது விரல்கள் நடனமாடியபோது அந்த விரல்களின் நளினத்தை ரகசியமாக ரசித்தேன். அதன்பின் அடிக் கடி அவளைச் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பத்தை நானே அவளாகக் கூத்திரியாமல் உருவாக்கிக் கொண்டேன்.

ஊருநாள் அழகான ஊர் இளைஞனுடன் அவள் ‘ஐரோக் டேல் மலில்’ கதைத்துக் கொண்டிருந்ததை, அவர்களாகக் கடந்து போகும் போது தற்செயலாகக் கண்டேன். சற்றும் எதிர்பாராமல் என்னைக் கண்டதும் அவளது முகத்தில் கலவரம் தெரிந்தது. நான் எதுவும் தெரியாத மாதிரி மெல்லியதாக ஊர் புன்னையை உதிர்த்து விட்டு மெல்ல நகர்ந்தேன்.

யாராக இருக்கும், அவளையும் அழகாக ஏற்றமாதிரி அழகான ஊர்வனைத் தடீப் பிடித்து விட்டாலே, ஐரோடிப் பொருத்தம் நன்றாக இருந்தாலும் மனதுக்குள் சற்றுப் பொறாமையாக இருந்தது.

மற்றாள் மதியம் சாப்பிட்டபின் ஓய்வெடுக்கும் அறையில் தங்கி இருந்த போது, அவள் வந்தாள். ‘என்ன நேற்று உங்களால் மலில் பார்த்தேன், நீங்க அடிக் கடி அங்கு வருவீங்களா?’ என்றாள்.

‘இல்லையே எப்போதாவது, தவேனை என்றால் அங்கு போவேன்’ என்று சொன்னேன். சற்று நேரம் தயங்கியவள், ‘நேற்று என்னோட கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர் முன்பு என்னோடும் ஓரே இடத்தில் வேலை செய்தவர்’ என்றாள். ‘அப்படியா, மகிழ்ச்சி’ என்றேன்.

‘அதிலே மகிழ்ச்சி ஒன்றும் இல்லை, அவருடைய தலில்லை தாங்க முடியாமல் தான் அந்த வேலையை விட்டு விலகினேன், எப்படியோ நேற்று என்னைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்’ என்றாள்.

நான் எதுவும் பசேவில்லை. மெளனமாக இருந்தேன்.

‘மனம் விரும்பவில்லை – சகியே, மலர் பிடிக்கவில்லை குண முறுதியில்லை – எதிலும், குழப்பம் வந்ததே !’

‘எனக்கு அவனைப் பிடிக்கவே இல்லை, ஐ ஹேர்கிம், நேற்று முடிவாக அவ்விடம் சலல்லிவிட்டேன் !’ என்றாள்.

‘இதையே இப்ப எனக்குச் சொல்கிறாயா?’ என்பது போல நான் அவளைப் பார்த்தேன். இவர்களுக்குள் வறும் ஊடல் தான் நடக்கிறது என்று தான் நான் முதலில் நினைத்தேன். ‘ஏனோ தெரியவில்லை, என்னுடைய மனதில் இருப்பதை எனக்கு

0000000000000000 : 0000 00000000000000 000000 !

Written by - கார் அரவிந்தன் -

Thursday, 14 February 2019 00:59 - Last Updated Thursday, 14 February 2019 01:04

நம்பிக்கையான யாரூடனாவது பகிரந்து கொள்ள வண்டும் போல இருந்தது, அதுதான் சொன்னனே' என்று சொல்லிச் சமாளித்தான்.

எனக்குள் மனக் குழப்பம், இவள் ஏன் என்னிடம் இதைச் சொல்ல வண்டும்? அன்று காதலர் தினம்.

வலையேக்குச் சினென்றே. 'குடம்மோணிங்' சொன்னான், நானும் பதிலுக்குச் சொன்னேன். அவளைக் கடந்து செல்லும் போது, அவளது மசேயில் அழகிய ரோஜாப் பிவொன்று நீண்ட தண்டுகள் இருப்பதைக் கவனித்தேன்.

ஆனால், அன்றலரந்த இந்த ரோஜாவிற்கு முன் நான் எம்மாதிரம் என்று வடிகப்பட்டதோ என்னவோ, மசேயில் இருந்த பாலித்தீன் கண்ணாடிப் பை்பரூக்குள் நிஜமான ரோஜா ஒளித்திருந்து மெல்ல எட்டிப் பார்த்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் காதலர்கள் காதலர்தினத்திற்காகக் காத்திருப்பது முக்கியமானதொரு நிகழ்வாகப் போய் விட்டது. பற்றோர்களின் கட்டுப்பாட்டைக் கடந்து, எந்த ஒரு பயமும் இல்லாமல் தனக்கு விருப்பமான ஒருவருக்கு தன் மனதில் உள்ளதைச் சொல்லிவிடக் கட்டியதொரு தினமாகக் காதலர்தினம் இருக்கின்றது. அதுமட்டுமல்ல, சொல்லாத காதலரை, அதாவது அனகேமான நட்புகள் அவர்களை அறியாமலே காதலாக உருவடெடுத்ததை உறுதிசெய்ய இந்தத் தினம் தான் மிகவும் உதவியாக இருக்கின்றது.

இவளது அழகாக்குத் தங்கள் காதலரைச் சொல்ல யாராவது இங்கேயே காத்திருந்திருப்பார்கள். அவர்களில் யாராவது காலையில் முதல் வலையாக இவளுக்கு இந்த ரோஜாப் பிவையைக் கொடுத்திருக்கலாம் என நினைத்தேன். யார் அந்த அதிஷ்டசாலியோ திரியாது, மயக்கம் அவளுடைய அழகிற்குச் சமர்ப்பணம் செய்ய இன்னும் எத்தனை போர் காத்திருக்கிறார்கள் திரியவில்லை!

'0000000000 000000 000000000000
000000000000 000000000000
00000000 00000000 000000000000 - 0000
00000000000000 000 000000000000 ?'

வலையில் கவனம் செலுத்த முடியாமல் கல்லரி நாட்களில் கொப்பியில் கிருக்கி வதைத் தவிதை வரிகள் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. என்ன ஏன் இந்த சித்திரப்பாவை இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறான்?

அவளிடம் என்னவென்று சொல்ல முடியாத ஏதோ ஒருவித கவர்ச்சி என்னகைக் கவர்ந்திழுப்பதை உணரத்தேன். மனதைக் கட்டுப்படுத்தி வலையில் கவனத்ததைச் செலுத்த முயற்சி செய்தேன். நில் தட்டுவது போல இருந்ததால், சிந்தனையில் மழ்கிப் போன நான் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தேன். என் பின்னால் அவள் நின்றாள். நான் திரும்பிப் பார்த்ததும் அவள் அரூகே வந்து நின்றாள்.

'ஹப்பி வலன்ரனை' என்றாள் புன்னகைத்தபடி!
நான் ஒரு கணம் அதிரந்து போனேன், ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டே,
'சமே' ரூயடி, ஹப்பி வலன்ரனை' என்றேன்.

